

# РЕШЕНИЕ

№ 9477

гр. София, 10.03.2026 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 50 състав, в**  
публично заседание на 10.02.2026 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Мария Бойкинова**

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разглежда дело номер **5505** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на „София Комерс Кредит Груп“ ЕАД срещу заповед № 6610/17.12.2024 г. на председателя на Комисията за защита на потребителите (КЗП), с която е забранено на търговеца да използва заблуждаваща нелоялна търговска практика по смисъла на чл. 68д, ал. 1, от Закона за защита на потребителите (ЗЗПотр.), а именно: дружеството да предоставя на потребителите невярна информация за размера на годишния процент на разходите (ГПР) и общите разходи.

В жалбата се твърди, че заповедта е незаконосъобразна, тъй като е постановена при неправилно тълкуване и прилагане на материалноправните норми. Според жалбоподателя описаната в заповедта фактическа обстановка противоречи и не отговаря на събраните доказателства. Сочи се, че никъде в текста на договора, а и от СЕФ, подписан от потребителя, не се установява страните да са уговорили кредитът да бъде обезпечен или необезпечен, а напротив кредитът се предоставя при условията договорени между страните. Твърди се също така, че заповедта е издадена в нарушение на разпоредбата на чл. 19, ал. 3, т. 1 от Закона за потребителския кредит (ЗПК), съгласно която при изчисляване на ГПР по кредита изрично са изключени разходите, които потребителят заплаща при неизпълнение на договора за потребителски кредит, а предоставянето на обезпечение е предвидено като част задълженията на потребителя. С оглед на горното жалбоподателят счита, че тъй като процесната неустойка се дължи при неизпълнение на договорното задължение, същата не следва да се отчита при изчисляване на годишния процент на разходите. Жалбоподателят оспорва извода, че посоченият размер на ГПР е по-нисък от

действителният ГПР и че има качеството на заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл. 68д, ал. 1, предложение първо от ЗЗПотр. Сочи се, че преди взимане на решението за сключване на договора за кредит и последващото му потвърждаване, потребителят е бил информиран от кредитора, като е бил наясно с всички дължими от него суми по кредита. Иска се отмяна на заповедта като незаконосъобразна. Претендират се разноски съгласно, представен по делото списък по чл. 80 ГПК.

Ответникът – Председателят на Комисия за защита на потребителите, редовно уведомен, се представлява от юрк. А., която оспорва жалбата. В представена по делото писмена защита излага подробни съображения за нейната неоснователност. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар.

Съдът, след като обсъди доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало по повод постъпила в РД „С.“ на КЗП жалба с вх. № Ц-ОЗ-8917/12.09.2024 г. от потребителя П. Т. относно неравноправни договорни условия при сключени договори за потребителски кредит с дружеството „София Комерс Кредит Груп“ АД, с оплакване за начислени лихви и неустойки, които не отговарят обявения лихвен процент по договора. Към жалбата са представени договори за потребителски микрокредит от разстояние от 06.11.2023 г., 19.02.2024 г. и СЕФ към тях.

Във връзка с отправено искане от председателя на КЗП до „София Комерс Кредит Груп“ АД от дружеството е представено досие по договор за потребителски микрокредит от разстояние, сключен на 19.02.2024 г. в [населено място], с потребителя П. Т., включващо СЕФ за предоставяне на информация за потребителските кредити, представляващ Приложение N92 към чл. 5, ал. 2 от Закона за потребителския кредит (СЕФ) и общи условия на "София Комерс Кредит Груп" АД за предоставяне на потребителски микрокредити от разстояние.

От приетия като доказателство по делото договор за потребителски микрокредит от разстояние на 19.02.2024 г. се установява, че "София Комерс Кредит Груп" АД предоставя на П. С. Т. потребителски кредит за сумата от 1500 лева, срещу следните условия: потребителят да върне сумата в срок от 8 месеца на равни погасителни вноски в размер на 226.39 лв., при 52.68 % фиксирана годишна лихва, 0.1443 % лихва на ден и ГПР 67.46 %, който е изчислен съгласно приложение № 1 Закона за потребителския кредит (ЗПК) и включва договорената лихва, уговорена между страните, като общата сума на погасяване е в размер на 1811.12 лева. В § 7 от договора е уговорено, че при непредоставяне на обезпечение, независимо от изразеното от потребителя преди отпускане на кредита съгласие за предоставяне на обезпечение по § 6 от договора, същият да заплаща на кредитора обезщетителна неустойка в размер на 689.52 лева, платима на 8 равни вноски в размер на 86.19 лева, в резултат на което месечните плащания по договора възлизат на 312.58 лева, а сумата за погасяване е 2500.64 лв.

След преглед и анализ на представените от дружеството документи във връзка с договора за потребителски микрокредит КЗП е стигнала до извода, че кредиторът "София Комерс Кредит Груп" АД използва нелоялна заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл. 68д, ал. 1, предложение 1 (невярна информация) от ЗЗПотр. Този си извод КЗП е мотивирала с това, че в преддоговорната информация на СЕФ и в договора за кредит е посочена невярна информация за стойността на ГПР, като е посочен по-нисък от действителния такъв, доколкото не е включена таксата за неустойката в размер на 689.52 лв. Според КЗП посочвайки по-нисък размер на ГПР дружеството "София Комерс Кредит Груп" АД въвежда в заблуждение потребителя за действителното оскъпяване на кредита, тъй като ако разхода за начислената неустойка е включен в стойността на ГПР, потребителят е щял да има реална представа за цената на кредита и да

направи информирано решение за сключване на договора за кредит. В резултат на това КЗП е приела, че е налице нелоялна заблуждаваща търговска практика, свързана с предоставянето на невярна информация за размера на ГПР и общите разходи по кредита.

При така установеното е издадена заповед № 6610 от 17.12.2024 г. на председателя на Комисията за защита на потребителите, с която се забранява на "София Комерс Кредит Груп" АД да използва заблуждаваща нелоялна търговска практика по смисъла на чл. 68д, ал. 1, предложение първо (съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща) от ЗЗПотр., а именно – дружеството да предоставя на потребителите невярна информация за размера на ГПР и общите разходи.

С цел изясняване на фактическата обстановка по делото е допусната съдебно-счетоводна експертиза. В заключението си вещото лице е обследвало изчисляването на ГПР по процесния договор, като е установило, че в него дружеството е включило само главницата и договорната лихва, както и че не е включена законна лихва, дължима от потребителя при просрочията на вноските по договора. Вещото лице посочва, че ако при изчисляването на ГПР се включи и обезщетителната неустойка, размерът на ГПР по формулата на Приложение № 1 към чл. 19, ал. 2 ЗПК е 338,14 %. Според вещото лице правилно е формирана посочената в §1 от договора обща дължима сума в размер на 1811,12 лева.

В съдебно заседание са разпитани свидетелите - Т. Т., на длъжност кредитен инспектор и В. Д., на длъжност „отчетник кредити“ в „София Комерс Кредит Груп“ ЕАД. В показанията си Т. Т. обяснява процедурата по отпускането на кредита, част от която е разяснението към потребителя, че има два различни погасителни плана – един с неустойка и един без неустойка, като уточнява, че когато потребителят не предостави обезпечение, кредитополучателят дължи неустойка, която не се включва в ГПР и че всъщност „това е такса обезпечение“. В. Д. разяснява, че неустойката не е включена в ГПР, но в договора се посочват точните места, където потребителите могат да видят каква е точната сума на неустойката, в кой случай се добавя и в кой не се включва.

При така установените факти, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата срещу оспорената заповед е подадена в срок, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, от активно легитимирано лице, адресат на акта, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Заповедта е издадена от председателя на КЗП, който е компетентен орган, съгласно разпоредбата на чл. 68л, ал. 1 ЗЗПотр. Същата е надлежно мотивирана от фактическа и правна страна, като отговаря по форма на общите правила по чл. 59, ал. 2 АПК.

Заповедта е издадена при спазване на административнопроизводствените правила, както и в съответствие с приложимите материалноправни разпоредби.

Разпоредбата на чл. 68в ЗЗПотр. установява забрана за нелоялните търговски практики, а според чл. 68 г, ал. 4 ЗЗПотр. нелоялни са и заблуждаващите търговски практики по чл. 68д ЗЗПотр. Съгласно чл. 68д, ал. 1 ЗЗПотр. търговската практика е заблуждаваща, когато съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща или когато по някакъв начин, включително чрез цялостното ѝ представяне, заблуждава или е в състояние да въведе в заблуждение средния потребител, дори и ако представената информация е фактически точна относно някои обстоятелствата, посочени в ал. 2, и има за резултат или е възможно да има за резултат вземането на търговско решение, което той не би взел без използването на търговската практика.

Фактическият състав на нелоялната заблуждаваща търговска практика изисква кумулативно наличие на три обективни елемента: 1. да е налице търговска практика, свързана с предлагането на стоки и услуги. 2. съдържаща невярна информация, която да е подвеждаща. 3. има за резултат или е възможно да има за резултат вземането на търговско решение, което потребителят не би

взел без използването на търговската практика.

Безспорно предоставянето на микрокредити от разстояние от страна на дружеството „София Комерс Кредит Груп“ ЕАД е търговска практика по смисъла на § 13, т. 23 ДР на ЗЗПотр., поради което първият елемент от фактическия състав е налице.

Осъществен е и вторият елемент от фактическия състав на чл. 68д, ал. 1 ЗЗПотр., тъй като търговската практика на „София Комерс Кредит Груп“ ЕАД по предоставянето на микрокредити от разстояние съдържа невярна и подвеждаща информация, като съображенията за това са следните:

Съгласно чл. 19, ал. 1 ЗПК годишният процент на разходите (ГПР) по кредита включва общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждания от всякакъв вид, в т. ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит.

За посоченото в чл. 19, ал. 1 ЗПК понятие „общ разход по кредита“ е дадена легална дефиниция в § 1, т. 1 ДР на ЗПК, съгласно която „общ разход по кредита за потребителя“ са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия. Общият разход по кредита за потребителя не включва нотариалните такси.

В случая безспорно се установява по делото, че сумата в размер на 689.52 лева за неустойка не е посочена в СЕФ, както и че не е включена при изчислението на ГПР. Противно на твърдението на жалбоподателя, съдът намира, че горната сума е следвало да бъде включена в СЕФ и ГПР. Това е така, тъй като посочената сума макар и да е наименована в договора като „неустойка“ има характер на разход по смисъла на § 1, т. 1 ДР на ЗПК, доколкото е задължително условие за получаване на кредита. Този извод се налага от разпоредбата на § 7 от договора, съгласно която при непредставяне на обезпечение по § 6 от договора потребителят се задължава да заплати на кредитора обезщетителна неустойка в размер на 689.52 лева, платима на 8 равни вноски в размер на 86.19 лева. Нещо повече с непредставянето на обезпечение по договора кредиторът отнапред приема, че за него са настъпили вреди от намаляване на кредитоспособността на потребителя. Следва да се отбележи, че неустойката се дължи при неизпълнение на договорно задължение, каквото в случая още не е възникнало към момента на сключване на договора, тъй като не може да се предполага, че потребителят няма да погасява задълженията си по договора за кредит. Изискването в договора за предоставяне на обезпечение, предвидено в § 6 от договора, съгласно който в „тридневен срок от сключване на настоящия договор за потребителски микрокредит от разстояние, потребителят се задължава да осигури на кредитора едно от следните обезпечения на договора за потребителски микрокредит от разстояние: а) поръчителство на едно физическо лице, което да представи служебна бележка от работодател, доказваща нетен размер на трудовото възнаграждение в размер, надвишаващ 90% от стойността на отпуснатия кредит, но не по нисък от 1.5 минимални работни заплати; или б) поръчителство на две физически лица, които да представят служебна бележка от работодател, доказваща нетен размер на трудово възнаграждение в размер надвишаващ 50% от стойността на отпуснатия кредит, но не по нисък от 1.5 минимални работни заплати“ е условие за предоставяне на сумата по кредита, а не неизпълнение на

задължението на потребителя за заплащане на вноските по кредита, за да бъде изключено от ГПР. Предвиденото в § 7 от договора задължение за обезщетителна неустойка, на практика представлява допълнителна такса по кредита, която следва да бъде включена в СЕФ и ГПР. По изложените съображения съдът намира, че стойността на общите разходи по кредита е посочена невярно както в преддоговорната информация на СЕФ, така и в ГПР, доколкото уговорената в договора за заплащане под формата на вноски неустойка е допълнителен разход за потребителя, който трябва да се заплати за отпускане на кредита. Така събираната от потребителя сума под формата на „неустойка“ безспорно води до повишаване на размера на общите разходи по кредита, съответно размерът на ГПР е 338,14 %, а не посочения в СЕФ 67.46 % и в договора за кредит. Следователно този разход попада в приложното поле на § 1, т. 1 ДР на ЗПК, който следва да се включи в ГПР по кредита, който се отразява в СЕФ и договора за кредит. В този смисъл е и заключението по приетата и неоспорена от страните ССЕ. Горното не се опровергава и от свидетелските показания на разпитаните в съдебно заседание служители „София Комерс Кредит Груп“ ЕАД, които също потвърждават, че неустойката е „такса за обезпечение“.

Горното налага извода, че посоченият ГПР в размер на 67.46 % е невярна и подвеждаща информация за потребителя. Обстоятелството, че потребителят е бил предварително запознат с всички условия по договора за кредит, включително и за размера на дължимата неустойка при непредставяне на обезпечение по § 6 от договора, каквото е твърдението на жалбоподателя, не води до обратния извод, тъй като сумата е разход във връзка с усвояването на кредита, който е следвало да бъде включен в СЕФ и ГПР.

Съдът намира за неоснователни твърденията на жалбоподателя, че заповедта е издадена в нарушение на чл. 19, ал. 3, т. 1 ЗПК, тъй като в случая уговорената неустойка не представлява разход, който потребителят дължи за неизпълнение на задължението му за заплащане на погасителните вноски за да бъде изключена от ГПР, а парична вноска, която се дължи заради непредставяне на обезпечение, което несъмнено е разход по чл. 19, ал. 1 ЗПК.

Налице е и третата предпоставка от фактическия състав на нелоялната заблуждаваща търговска практика, тъй начисляването на неустойка в размер на 689.52 лева и съответно предварителното ѝ събиране под формата на равни месечни вноски, заедно с погасителните вноски по договора за кредит, е съществена информация за потребителя, която е следвало да бъде включена в годишния процент на разходите, доколкото ГПР е част от задължителното съдържание на договора за потребителски кредит - чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК и на СЕФ - т. 2, част III от Приложение № 2 към чл. 5, ал. 2 ЗПК. В случай че в СЕФ се съдържаеше действителния размер на общите разходи, безспорно тази информация би имала значение за вземането на търговско решение от страна потребителя.

По изложените съображения съдът не намери основания за отмяна на оспорената заповед, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора на ответника са дължими разноски за юрисконсултско възнаграждение, което следва да бъде определено в размер на 102,26 евро (200 лева).

Мотивиран така и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд - София град, Второ отделение, 50-ти състав

### Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „София Комерс Кредит Груп“ ЕАД, представлявано от изпълнителния директор А. С., срещу заповед № 6610/17.12.2024 г. на Председателя

на Комисията за защита на потребителите.

ОСЪЖДА „София Комерс Кредит Груп“ ЕАД да заплати на Комисията за защита на потребителите сумата в размер на 102,26 евро (200 лева), разноси по делото.

*Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.*

СЪДИЯ: